

hel Del Pladsfer i Landet med den Behagelighed for Beboerne let at kunne blive af med deres Skatter og ogsaa at faae let Afgang til at hente Penge af Statskassen derved, at der oprettes flere Filialer i Kjøbstæderne, hvor de kunne foræns med Soldkasser. Det ligger jo meget nær, at der er mange Steder her i Landet, hvis Beliggenhed er en saadan, at Afgangen til de bestaaende Amtstuer og de bestaaende Filialer er alt Andet end bekvem. Seg skal blandt Andet nævne Langeland, hvor det forekommer mig, at et Filial knyttet til Soldforvalterembedet i Nudkjøbing kunde være til en ikke ubetydelig Lettelse for Beboerne uden at være til nogen særlig Lyngge for Statskassen. Men, som sagt, jeg har troet, at det vilde være rigtigt at vinde noget mere Erfaring om denne Sammensmeltning af to ganske vist meget forskellige Forretninger, Amtstuefilialforretningen og Soldforretningen, førend man gaar videre dermed. Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Thingets Prøvelse.

**Andræ:** Det vil maasse ikke findes besynderligt, at jeg tager Ordet i denne Sag. Seg tør forudsætte, at det vil erindres af Flere, at jeg ved forskellige Leiligheder, hvor der har været Tale om Ordningen af Amtstueforholdene, har fundet mig foranlediget til at forsøge paa at paavise den fordelvælgende Vej, man var kommen ind paa ved at nedlægge Amtstuer og søge dem erstattede ved Filialer. Seg har bestræbt mig for at fremhæve, hvor lidt dette er i Statskjenssens Lær, og hvor lidt man kunde sige, at det er i Befolkningens Lær, og i hvilken, som det forekommer mig, usoforvarlig Grad man derved paatager sig Risikoen for Oppebørslernes rigtige Erholdelse af Staten. Det eneste Argument, der i sin Tid var blevet fremhævet for at formaa Lovgivningsmagten til overhovedet at staa ind paa den Vej, var det finansielle. Man havde søgt at udmaale den store finansielle Fordel, der vilde være forbunden med en saadan mindre kostbar Opkrævning af Skatterne; men de Forsøg, der ere blevne gjorte, have kun vist — heldigvis siger jeg, thi ellers vilde man vel have været afvæbnet ligeoverfor dette Argument — at den finansielle Besparselse var om ikke fuldstændig lig med Nul saa dog aldeles uvæsentlig, og at den slet ikke kunde komme i Betragtning ved dette Spørgsmaals Afgjørelse. Det følger nu heraf, at jeg kun med megen Beklagelse kan se, at denne Anskuelse, der, saavidt jeg erindrer, dog maatte siges at have vundet almindelig Anerkjendelse idetmindste her i dette Thing, og som jeg ogsaa kunde glæde mig ved havde faaet den ærede Finansministers Anerkjendelse, saa lidt har formaaet at gjøre sig gjældende ved det nærværende Lovforslags Affattelse i den Form, hvori det nu foreligger os. Det vil

ses, at her bliver paa en Maade Spørgsmaalet definitivt afgjort, at her bliver det paa en Maade vedtaget, at de tre nu bestaaende Amtstuer skulle nedlægges. Det Forslag, som den ærede Finansminister havde forelagt Folkethinget, forekommer mig var i den Grad besteedt og kun at stille de allermindst mulige Fordringer, at der vistnok havde været en overordentlig god Anledning til at vente, at dette Forslag idetmindste maatte kunne vinde Folkethingets Bifald. — Der var jo to Punkter, hvorpaa Opmærksomheden maatte henvende sig, naar der var Tale om nu at forelægge denne Lov til Revision. Det ene er det omtalte Spørgsmaal, hvorvidt Amtstuer skulle ombyttes med Filialer eller ei, det andet er Lønningsforholdene. Hvad nu Lønningsforholdene angaar, kan det ikke benegtes, at der i det Hele har fundet en saadan Forandring Sted med Hensyn til Letheden af at staffe sig alle mulige Livsforbrødenheder og med Hensyn til Pengenes Værdi, at det kunde være en ganske rimelig Tanke, at man ved en Revision af Loven maatte være betænkte paa en større eller mindre Lønningsforhøielse. Det Princip, som er gennemgaaende i den bestaaende Lov af 1870, er, at det Embede, som omfatter mindst 10,000 Konti, og som altsaa maa siges at have et overordentlig omfattende Arbejde, skal henhøre til den første Lønningsklasse paa 4,800 Kr. Der er kun et en eneste Undtagelse fra dette Princip med Hensyn til en Amtstue, hvor det er blevet paavist, at de uviste Indtægter vare saa store, at der af den Grund ikke menes at være nogen Anledning til at fastholde Beløbet. Dette Princip er ikke blevet hævdet ved det Forslag, som Finansministeren forelagde, det er ikke blevet hævdet med Hensyn til de Amtstuer, som i Mellemtiden ere komne til at have mere end 10,000 Konti. Sagen er nemlig den, at efter Tingens naturlige Gang vil Arbejdet paa Amtstuerne bestandig som Regel blive mere og mere brydsomt og omfattende, idet Konti jo ville deles, og Antallet af Konti som en Følge deraf bestandig ville være udsatte for en Forøgelse. Det er oplyst af den høitæredede Finansminister, at denne Forøgelse har beløbet sig til ikke saa Procent, jeg kan i Diebliffet ikke erindre det, jeg tror det er 8 Procent, i de Aar, der ere forløbne siden Loven af 2den Juli 1870 udkom. Der er altsaa abffillige af Embederne, som vel kunne siges efter den engang vedkjendte Regel at maatte blive lønne med 4,800 Kr., jeg taler endnu ikke om nogen Forhøielse, men blot om, at de kunne komme ind under den gamle Norm. Det er imidlertid ikke blevet anset for nødvendigt ved det Lovforslag, der forelagdes, ja, man er endogsaa gaaet videre, man har endogsaa nedsat et Par af de Embeder, som efter Loven af 2den Juli 1870 skulde have 4,800 Kr., til kun at skulle have 4,400 Kr. Dette er f. Ex. Tilfældet med Aalborg Amtstue og ligeledes med Maribo Amtstue; begge disse skulde have